

Sygn. akt II K 37/2016

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Maciej R. Socha

Protokolant: Malwina Bortnowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Wałbrzychu Jolanty Majcherczyk

po rozpoznaniu w dniach 5 kwietnia oraz 17 i 20 maja 2016 roku

sprawy **M. B.**,

urodz. (...) w W.,

syna A. i W. z domu K.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 19 stycznia 2016 r. w W., woj. (...), prowadził pojazd mechaniczny marki F. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości z wynikami badań: I – 1,01 mg/l, II – 0,96 alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. o czyn z art. 178a§1 kk ;

I oskarżonego M. B. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. popełnienia występku z art. 178a§1 kk, i za czyn ten na podstawie art. 178a§1 kk wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności ;

II na podstawie art. 69§1 i 2 kk oraz art. 70§1 kk wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego M. B. warunkowo zawiesza tytułem próby na okres lat 2 (dwóch), zaś na podstawie art. 72§1 pkt 5 kk zobowiązuje oskarżonego do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu ;

III na podstawie art. 42§2 kk orzeka wobec oskarżonego M. B. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na 3 (trzy) lata ;

IV na podstawie art. 63§2 kk na poczet zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego wobec oskarżonego M. B. zalicza okres zatrzymania prawa jazdy nr (...), tj. okres od 7 do 9 marca 2016 r., zaś na podstawie art. 43§3 kk nakłada na oskarżonego obowiązek zwrotu wyżej wskazanego prawa jazdy ;

V na podstawie art. 43a§2 kk orzeka wobec oskarżonego M. B. świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 (pięć tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej ;

VI zwalnia oskarżonego M. B. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa wydatków poniesionych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa, oraz nie wymierza mu opłaty.

Sygnatura akt II K 37/2016

UZASADNIENIE

Na podstawie przeprowadzonego przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

W nocy z 18 na 19 stycznia 2016 roku oskarżony M. B. spożywał alkohol w bramie budynku przy ulicy (...) w W.. Około godziny 1:00 w nocy oskarżony M. B. poprosił swojego znajomego I. Ł. ażeby ten zawiózł go samochodem oskarżonego do sklepu nocnego po piwo. I. Ł. przystał na prośbę oskarżonego i zawiózł go do sklepu nocnego, gdzie oskarżony kupił piwo, odwiózł oskarżonego do domu ; obaj mężczyźni rozstali się około godziny 1:30 w nocy.

/Dowód: - częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. B. –

k. 47-48 ;

- zeznania świadka I. Ł. – k. 48 /.

Po rozstaniu z I. Ł., oskarżony M. B. kontynuował picie alkoholu. Około godziny 3:00 w nocy, oskarżony M. B. pomimo tego, iż znajdował się w stanie nietrzeźwym wsiadł do pojazdu mechanicznego marki F. (...) o nr rej. (...), którym zaczął jeździć i poruszał się bocznymi drogami przy ulicy (...) w W.. Pojazd kierowany przez oskarżonego został zaobserwowany przez funkcjonariuszy Policji, którzy jechali na interwencję na ulicę (...) w W.. Widząc nadjeżdżający radiowóz, oskarżony zatrzymał samochód i wybiegł z niego, wbiegając do bramy przy ulicy (...). Tamże oskarżony M. B. został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji S. P. i W. W. (2) ; oskarżony posiadał przy sobie kluczyki do samochodu, zaś na pytanie funkcjonariusza Policji potwierdził, że kierował pojazdem. Dokonane po zatrzymaniu badanie stanu trzeźwości oskarżonego, potwierdziło, iż w czasie kierowania pojazdem M. B. znajdował się w stanie nietrzeźwym (wyniki badań: I – 1,01 mg/l, II – 0,96 alkoholu w wydychanym powietrzu).

/Dowód: - zeznania świadka S. P. – k. 58 ;

- zeznania świadka W. W. (2) – k. 58 ;

- protokół użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego wobec

oskarżonego – k. 2 /.

Oskarżony M. B. nie był wcześniej karany sędownie za przestępstwo podobne.

/Dowód: - dane o karalności oskarżonego – k. 10-12 /.

Oskarżony M. B. będąc przesłuchiwanym na etapie postępowania przygotowawczego oraz na rozprawie głównej nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Ponadto Sąd Rejonowy w Wałbrzychu zważył co następuje:

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy uznać należy, iż sprawstwo i wina oskarżonego M. B. w przedmiocie przypisanego mu czynu nie budzi jakichkolwiek wątpliwości.

Ustalenia stanu faktycznego Sąd poczynił w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy, a w szczególności zeznania świadków S. P. i W. W. (2) oraz protokół użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego wobec oskarżonego .

Zeznania świadków S. P. i W. W. (2) są logiczne, spójne co do zasady i istotnych szczegółów, wzajemnie się potwierdzają i uzupełniają. Świadkowie S. P. i W. W. (2) ograniczyli się do opisu obserwacji samochodu kierowanego przez oskarżonego, a następnie czynności związanych z badaniem stanu trzeźwości i zatrzymaniem oskarżonego. Świadkowie wskazali w jakich okolicznościach zobaczyli pojazd kierowany (wówczas nie widzieli kierowcy), a następnie odnieśli się do tego, iż widzieli wybiegającego z pojazdu mężczyznę (zeznania świadka W. W. (2) złożone na rozprawie w dniu 17 maja 2016 roku: „ Widziałem mężczyznę, który wybiega z samochodu i wbiega do bramy. W samochodzie był jeden człowiek, który wybiegł z samochodu. To był oskarżony”) i zrelacjonowali jego późniejsze zachowanie (zeznania świadka S. P. złożone na rozprawie w dniu 17 maja 2016 roku: „ Pojazd

stał z otwartymi drzewami od strony kierowcy. Kierowca uciekł do bramy. Tam został zatrzymany oskarżony, który przyznał, że on prowadził samochód. Samego momentu kierowania pojazdem nie widzieliśmy. Oskarżony nie posiadał dokumentów, ale miał przy sobie kluczyk od samochodu”). Brak jest jakichkolwiek logicznych podstaw do podważania wiarygodności zeznań świadków S. P. i W. W. (2) ; wyżej przywołani świadkowie wszak przed krytycznym zdarzeniem oskarżonego M. B. nie znali, nie mieli jakichkolwiek powodów ażeby go bezpodstawnie obciążać, w czasie zdarzenia wykonywali normalne obowiązki służbowe i nie sposób wręcz racjonalnie podważać, ażeby reżyserowali całe zdarzenie i (działając wspólnie i w porozumieniu) pomawiali oskarżonego, tym bardziej, iż świadkowie musieliby – hipotetycznie – intencjonalnie obciążyć oskarżonego. Świadkowie S. P. oraz W. W. (2) po prostu opisali przebieg krytycznego zdarzenia, niczego nie dodając i nie ubarwiając. Oceniając zeznania wyżej przywołanych świadków wskazać należy, iż teza o bezprawnym obciążeniu oskarżonego została całkowicie zdezakwuwowana, gdyż nie do obrony jest teza, iż świadkowie ci nie mający żadnego powodu do obciążania oskarżonego ryzykowaliby odpowiedzialność karną i utratę służby poprzez konstruowanie intrygi przeciwko oskarżonemu, ku czemu nie mieli absolutnie żadnych powodów.

Potwierdzeniem i uzupełnieniem zeznań świadków S. P. i W. W. (2) jest w pełni wiarygodny dowód w postaci wyników badania stanu trzeźwości oskarżonego M. B. (badania przeprowadzone bezpośrednio po zatrzymaniu oskarżonego). Oskarżony M. B. zresztą tego dowodu nie kwestionował.

Sąd nie odmówił waloru wiarygodności zeznaniom świadka I. Ł., lecz dowód ten nie miał istotnego znaczenia przy ustaleniach stanu faktycznego. Świadek I. Ł. przebywał w towarzystwie oskarżonego przez krótki czas (sam wskazał na około 20 minut) dość długo przed zdarzeniem (około godziny 1:00 – 1:20, zaś do zatrzymania oskarżonego doszło przed godziną 4:00) i już wówczas ocenił, że oskarżony był pijany ; okoliczność, iż wówczas świadek I. Ł. na prośbę oskarżonego zawiózł go do sklepu w oczywisty sposób nie wyklucza tego, iż później oskarżony sam kierował pojazdem (zresztą świadek I. Ł. na rozprawie w dniu 5 kwietnia 2016 roku zeznał: „Wróciliśmy ze sklepu i oddałem oskarżonemu kluczyki. Pojazdem kierowałem ja. Nie wiem czy wcześniej, bądź później oskarżony kierował samochodem”).

Odnosząc się do wyjaśnień oskarżonego M. B., należy je natomiast uznać za niewiarygodne co do najważniejszej części zdarzenia, skutkującej odpowiedzialnością karną oskarżonego. Oskarżony prezentował linię obrony, z której wynikało, iż nie kierował on samochodem przed zatrzymaniem. W kontekście pozostałego jednoznacznego materiału dowodowego takie wyjaśnienia oskarżonego muszą być traktowane jako tylko i wyłącznie próba uniknięcia odpowiedzialności, nie mająca nic wspólnego z rzeczywistością, gdyż w konfrontacji z wyżej przywołanymi dowodami, wyjaśnienia oskarżonego nie wytrzymują krytyki.

Dokonując oceny przedstawionych powyżej dowodów należy stwierdzić, iż sprawstwo oskarżonego M. B. w zakresie przypisanego mu czynu nie budzi jakichkolwiek wątpliwości.

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, uznać należy, iż oskarżony M. B. swoim zachowaniem wypełnił znamiona występku z art. 178a§1 kk, albowiem oskarżony prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym znajdując się w stanie nietrzeźwości.

Czyn oskarżonego M. B. został popełniony umyślnie w zamiarze bezpośrednim, albowiem oskarżony chciał go popełnić.

Oskarżonemu M. B. w czasie popełnienia przypisanego mu czynu zabronionego należy przypisać winę ; okoliczności wyłączające zawinienie po stronie oskarżonego nie zachodzą.

Sąd wymierzył oskarżonemu M. B. za przypisany mu czyn karę trzech miesięcy pozbawienia wolności. Wymierzając oskarżonemu M. B. stosownej wysokości karę pozbawienia wolności, Sąd wziął pod uwagę niebagatelny ładunek społecznej szkodliwości przestępstwa i znaczący stopień winy oskarżonego. Nie można bowiem tracić z pola widzenia, iż stan nietrzeźwości oskarżonego był znaczny (wynik I badania wyniósł 1,01 mg/l ; wynik II badania wyniósł 0,96 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu). Z drugiej strony, oskarżony prowadził pojazd w porze nocnej, na bocznej drodze, gdy panował niewielki ruch drogowy. Sąd uwzględnił dotychczasowy tryb życia. Oceniając wszystkie wskazane

wyżej okoliczności, Sąd uznał karę trzech miesięcy pozbawienia wolności za wyważoną, sprawiedliwą i uwzględniającą wszystkie opisane powyżej okoliczności. Wymierzając oskarżonemu M. B. karę trzech miesięcy pozbawienia wolności, Sąd baczyl by była ona adekwatna do osobowości, właściwości oraz warunków osobistych oskarżonego, stopnia jego zawinienia oraz stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu. Ponadto Sąd uwzględnił cele zapobiegawcze i wychowawcze, które orzeczona kara pozbawienia wolności ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa - mając na względzie przede wszystkim środowisko lokalne oskarżonego - aby zarówno sam oskarżony, jak i jego otoczenie zrozumieli, iż za popełnione przestępstwo sprawca musi ponieść karę.

Sąd warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego M. B. kary trzech miesięcy pozbawienia wolności, uznając, iż zastosowanie środka probacyjnego spełni swe wychowawczo – prewencyjne cele, będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Stosownie do dyspozycji art. 69 § 2 k.k., zawieszając wykonanie kary, Sąd wziął pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. Oceniając całokształt postawy oskarżonego, Sąd uznał, iż orzeczenie względem oskarżonego kary bezwzględnego pozbawienia wolności niczemu by nie służyło, zaś obecna postawa życiowa oskarżonego nakazuje wręcz dać mu szansę i warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby lat dwóch. Nadto na podstawie art. 72§1 pkt 5 kk Sąd zobowiązał oskarżonego do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu. Sąd stosując wobec oskarżonego M. B. dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności wyraża przekonanie, iż oskarżony będzie przestrzegał reguł porządku prawnego, w szczególności zaś nie popełni kolejnego przestępstwa. Dlatego też, należało uznać, iż wymierzona kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, winna stanowić dla oskarżonego wystarczającą i dostateczną naukę oraz przestrożę na przyszłość, a zarazem będzie impulsem do przestrzegania prawa i zasad współżycia społecznego w przyszłości.

Orzeczonej wobec oskarżonego M. B. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat uwzględnia skalę naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez tegoż oskarżonego. Niewątpliwie oskarżony naruszył zasady te w takim stopniu, iż wyprowadzić należy wniosek, że prowadzenie przez oskarżonego jakiegokolwiek pojazdów mechanicznych w chwili obecnej zagraża bezpieczeństwu w komunikacji, zaś oskarżony powinien przemyśleć swoje zachowanie, ażeby nie powodować takiego zagrożenia w przyszłości. Orzeczonej wymiar środka karnego – na najkrótszy możliwy okres - spełnia przy tym wszelkie jego cele, tak w zakresie prewencji indywidualnej, jak i prewencji ogólnej.

Na podstawie art. 63§2 kk na poczet zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego wobec oskarżonego M. B. zaliczył Sąd okres zatrzymania prawa jazdy, związany z krytycznym zdarzeniem.

Na podstawie art. 43a§2 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego M. B. świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 (pięć tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej ; orzeczenie to ma charakter obligatoryjny i w realiach niniejszej sprawy stanowi właściwą reakcję karnoprawną na zachowanie oskarżonego.

Mając na uwadze aktualną sytuację materialną oskarżonego, Sąd zwolnił oskarżonego M. B. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa wydatków poniesionych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa, oraz nie wymierzył mu opłaty.